

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

27/09/2026

Το ευαγγελικό ανάγνωσμα της Α' Κυριακής του Λουκά μάς μεταφέρει σε μια συγκλονιστική στιγμή, η οποία λαμβάνει χώρα στη λίμνη της Γεννησαρέτ. Εκεί ο Χριστός συναντά και προσκαλεί στο αποστολικό έργο τον Πέτρο, τον Ιάκωβο και τον Ιωάννη.

Οι τρεις ψαράδες έχουν περάσει μια ολόκληρη νύκτα στη λίμνη, κοπιάζοντας χωρίς να έχουν αλιεύσει τίποτε. Τώρα, κουρασμένοι και απογοητευμένοι, προετοιμάζουν τα δίκτυα για την επόμενη προσπάθεια. Και εδώ συναντούμε μια εκπληκτική λεπτομέρεια. Ο Χριστός, αφού τους βλέπει, πλησιάζει και ζητά από τον Πέτρο να μπει στο πλοιάριό του και να απομακρυνθεί λίγο από την ξηρά, ώστε από εκεί να διδάξει το πλήθος που είχε συγκεντρωθεί για να Τον ακούσει.

Ο Πέτρος, παρά την κόπωση από τη νυκτερινή του προσπάθεια, παρά την απογοήτευση από το άκαρπο αποτέλεσμα, δέχεται. Μεταφέρει τον Χριστό στο πλοιάριο και, προφανώς, παραμένει εκεί ακούγοντας τον λόγο Του. Και όταν ολοκληρώνεται η διδασκαλία, θα περίμενε κανείς ότι θα επέστρεφαν στην ξηρά.

Όμως ο Χριστός ζητά από τον Πέτρο κάτι ακόμη: να ξαναρίξει τα δίκτυα στη λίμνη. Γνωρίζει ο Χριστός την κόπωση των ψαράδων; Ασφαλώς. Γνωρίζει ότι είχαν κοπιάσει ολόκληρη τη νύκτα χωρίς αποτέλεσμα; Ασφαλώς. Και όμως, τους ζητά να προσπαθήσουν και πάλι.

Κάποιος άλλος, ίσως εμείς, θα αντιδρούσαμε επιστρατεύοντας τη λογική μας: «Κύριε, είναι μάταιο. Όλη τη νύκτα προσπαθήσαμε. Δεν πιάσαμε τίποτε. Είμαστε κουρασμένοι. Γνωρίζουμε τη λίμνη, γνωρίζουμε τη δουλειά μας. Δεν υπάρχει λόγος να ξαναρίξουμε τα δίκτυα».

Ο Πέτρος, όμως, ενώ αναφέρει το άκαρπο αποτέλεσμα της προηγούμενης προσπάθειας, δεν αρνείται να υπακούσει. Και λέγει εκείνα τα συγκλονιστικά λόγια: «Επιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον». «Διδάσκαλε, όλη τη νύκτα κοπιάσαμε και δεν πιάσαμε τίποτε· όμως, επειδή το λες Εσύ, θα ρίξω το δίχτυ».

Ας σταθούμε λίγο σε αυτό το «ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου». Επειδή το λες Εσύ! Πόσες φορές άραγε βρεθήκαμε και εμείς μπροστά σε κάτι που η λογική μας μάς έλεγε ότι είναι δύσκολο, ίσως αδύνατο, και όμως μέσα μας ακούσαμε τη φωνή του Θεού να μας λέει:

«Προχώρα. Εμπιστεύσου Με». Πόσες φορές είπαμε: «Κύριε, δεν καταλαβαίνω. Δεν βλέπω αποτέλεσμα. Έχω κουραστεί. Έχω προσπαθήσει. Όμως, επειδή το λες Εσύ, θα συνεχίσω». Αυτό είναι πίστη.

Πίστη δεν είναι να γνωρίζουμε εκ των προτέρων το αποτέλεσμα. Πίστη είναι να εμπιστευόμαστε Εκείνον που μας καλεί, ακόμη και όταν εμείς δεν βλέπουμε δρόμο μπροστά μας. Και η υπακοή του Πέτρου στον λόγο του

Χριστού φέρνει ένα θαυμαστό αποτέλεσμα «Καὶ τοῦτο ποιήσαντες συνέκλεισαν πλῆθος ἰχθύων πολὺ».

Τα δίκτυα γεμίζουν τόσο πολύ, ὥστε κινδυνεύουν να σχιστούν. Καλούν τους συντρέφους τους ἀπὸ το ἄλλο πλοιάριο να τους βοηθήσουν και τελικά και τα δύο πλοία γεμίζουν ἀπὸ τα ψάρια, ὥστε να κινδυνεύουν ἀκόμη και να βυθιστούν ἀπὸ το βάρος.

Πόσο συγκλονιστικό εἶναι το μήνυμα! Εκεί ὅπου ο ἄνθρωπος βλέπει ἀποτυχία, ο Θεός μπορεῖ να χαρίσει καρποφορία. Εκεί ὅπου εμεῖς βλέπουμε κενὰ δίκτυα, ο Θεός μπορεῖ να τα γεμίσει. Εκεί ὅπου ἡ ἀνθρώπινη προσπάθεια φθάνει στα ὅριά της, ἀρχίζει να φανερώνεται ἡ δύναμη της ἐμπιστοσύνης στον Θεό. Το θαῦμα δεν γεννήθηκε ἀπὸ την ἀνθρώπινη δύναμη του Πέτρου. Γεννήθηκε ἀπὸ την υπακοή του στον λόγο του Χριστοῦ. Και τότε συμβαίνει κάτι ἀκόμη βαθύτερο.

Ο Πέτρος, βλέποντας το θαῦμα, συντρίβεται. Δεν αισθάνεται υπερήφανος για το μεγάλο ἀλίευμα. Δεν καυχάται για την ἐπιτυχία του. Ἀντίθετα, αισθάνεται την ἀναξιότητά του και πέφτει στα γόνατα του Χριστοῦ: «Ἐξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλὸς εἰμι, Κύριε». «Φύγε ἀπὸ ἐμένα, Κύριε, γιατί εἰμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός». Το θαῦμα, λοιπόν, δεν οδηγεῖ τον Πέτρο στην υπερηφάνεια, ἀλλὰ στη μετάνοια. Αυτό εἶναι ἓνα πολὺ σημαντικό μήνυμα για ὅλους μας. Ὅταν ο ἄνθρωπος συναντᾷ ἀληθινὰ τον Θεό, δεν βλέπει πρῶτα πόσο σπουδαῖος εἶναι ο ἴδιος. Βλέπει πόσο μικρός και ἀδύναμος εἶναι μπροστά στο μεγαλεῖο του Θεοῦ.

Ο Πέτρος ἀναγνωρίζει την ἁμαρτωλότητά του και εκφράζει τη μετάνοιά του. Εἶναι σαν μια πρῶτη, συγκλονιστική ἀποκάλυψη της ἀνάγκης του ἀνθρώπου να σταθεῖ με ἐλικοκρίνεια ἐνώπιον του Θεοῦ και να πει «Κύριε, εἰμαι ἁμαρτωλός». Και ἀκριβῶς σε τέτοιες ψυχές ἀπευθύνεται ο Θεός. Δεν περιμένει ο Χριστός να γίνουμε πρῶτα τέλειοι για να μας καλέσει. Δεν περιμένει να ἀπαλλαγούμε ἀπὸ ὅλες τις ἀδυναμίες μας.

Καλεῖ τον ἄνθρωπο που ἔχει συναισθανθεῖ την ἁμαρτωλότητά του, που ἔχει ταπεινωθεῖ, που ἔχει μάθει να ἐμπιστεύεται τον λόγο Του. Γι' αυτό και στον Πέτρο λέγει: «Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔση ζωγρῶν». «Μὴ φοβάσαι. Ἀπὸ τώρα και στο ἐξῆς θα ἀλιεύεις ἀνθρώπους».

Μέχρι ἐκείνη τη στιγμή ο Πέτρος ἐρίχνε τα δίκτυα στη λίμνη για να ἀλιεύσει ψάρια. Ἀπὸ ἐκείνη τη στιγμή και μετὰ, καλεῖται να ρίξει ἓνα ἄλλο δίχτυ: το δίχτυ του Ευαγγελίου, για να οδηγήσει ἀνθρώπινες ψυχές στη σωτηρία.

Και τότε ἐρχεται ἡ μεγάλη φράση με την οποία θα μπορούσαμε να συνοψίσουμε ολόκληρο το σημερινό Ευαγγέλιο: «Ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ». Ἄφησαν τα πάντα και Τον ἀκολούθησαν. Ἄφησαν τα δίκτυα, ἄφησαν τα πλοία. Ἄφησαν την προηγούμενη ζωή τους και ἀπλὰ ἀκολούθησαν τον Χριστό. Δεν σημαίνει αὐτό ὅτι ο Χριστός ζητά ἀπὸ ὅλους μας να εγκαταλείψουμε κυριολεκτικά τα πάντα. Ζητά ὅμως κάτι πολὺ δυσκολότερο: να μην ἐπιτρέψουμε σε τίποτε να γίνει σημαντικότερο ἀπὸ

Εκείνον. Να αφήσουμε πίσω μας ό,τι μας κρατά μακριά Του. Την υπερηφάνεια μας, την εμπάθειά μας, την προσκόλλησή μας στα υλικά πράγματα. Την εμμονή μας να στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις. Και να πούμε και εμείς στον Χριστό *«Κύριε, επειδή το λες Εσύ, θα ρίξω και πάλι το δίχτυ»*. Ακόμη κι αν η προηγούμενη προσπάθεια απέτυχε, ακόμη κι αν κουραστήκαμε, ακόμη κι αν η λογική μας λέει ότι δεν υπάρχει ελπίδα.

Γιατί ο Χριστός μπορεί να γεμίσει τα άδεια δίκτυα της ζωής μας. Μπορεί να μετατρέψει την αποτυχία σε ευκαιρία. Μπορεί να μετατρέψει την απογοήτευση σε ελπίδα. Μπορεί να μετατρέψει τον αμαρτωλό άνθρωπο σε Απόστολο.

Αρκεί να Τον εμπιστευθούμε. Να υπακούσουμε στον λόγο Του. Και τότε, ίσως, θα καταλάβουμε ότι το μεγαλύτερο θαύμα δεν είναι τα ψάρια που γέμισαν τα δίκτυα. Το μεγαλύτερο θαύμα είναι ο άνθρωπος που αφήνει τα πάντα και ακολουθεί τον Χριστό. Γιατί τότε δεν αλλάζει απλώς η ζωή του. Αλλάζει ο ίδιος ο προορισμός της ζωής του.

π. Θωμάς Ανδρέου